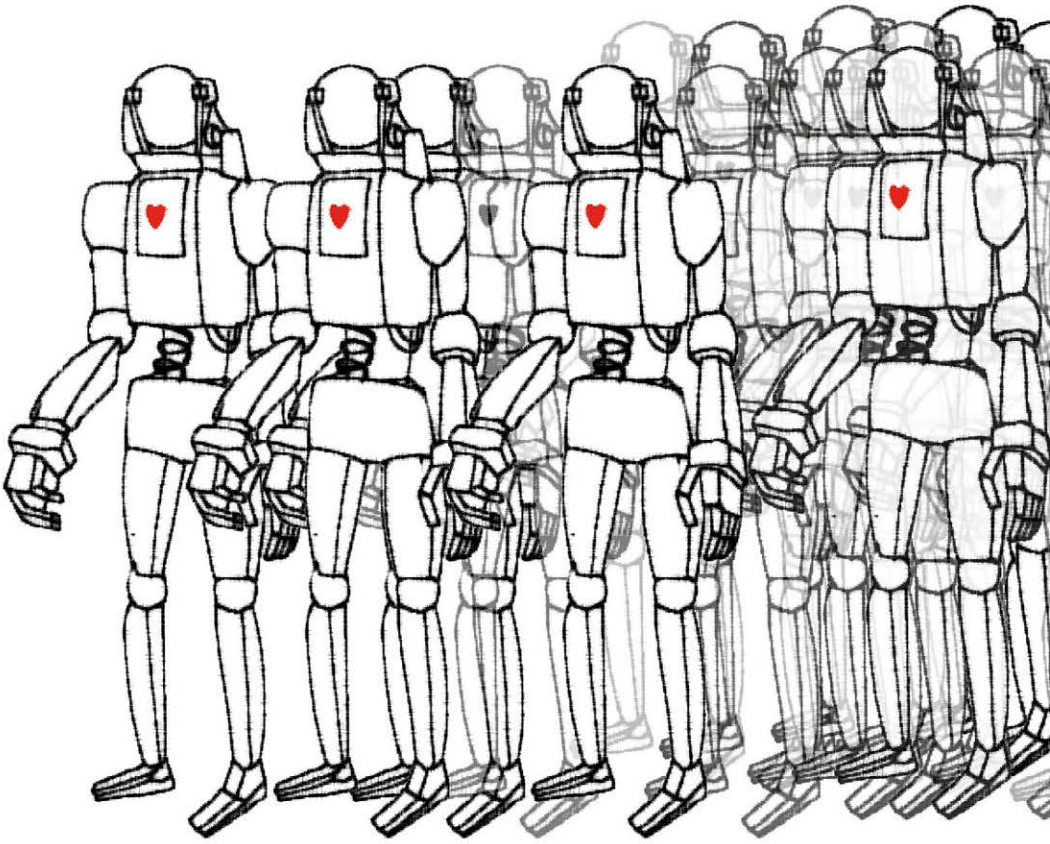
Petra Janačíková

NEPRO(V)DANÁ

Krátké povídky, kde všeho je tak akorát

pointa

Nepro(v)daná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

pointa

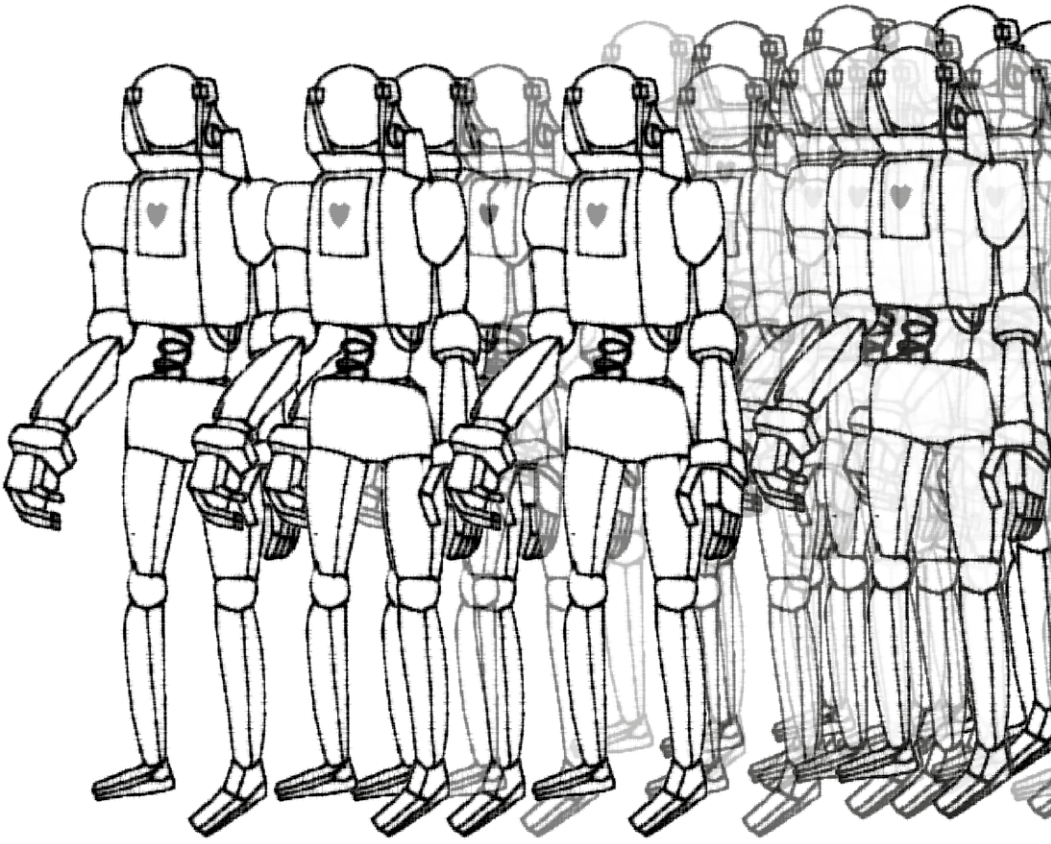
Petra Janačíková

Nepro(v)daná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Petra Janačíková

NEPRO(V)DANÁ

Krátké povídky, kde všeho je tak akorát

Obsah

9 Benzín šumí po skulinách
13 Blues náhodného setkání
18 Boj Dona Quijota
21 Bójky
26 Cizí planeta
30 Dokud smrdím, žiju!
34 Chvála ovoci
38 Já to věděla!
42 Každá ves, jiný pes
52 Míša Kulička (ze mě fakt nebude)
55 Mystifikace mateřství
61 Nepro(v)daná
67 Oranžová (je dobrá)
72 Pandořina skříňka
87 Partnerský oktagon
92 Plachý striptér
96 Plážová story
101 Proklatě platný Murphy
106 Průvodcovská Odyssea
110 Sekretářka par excellence
113 Špína? Kde?
118 Svátky klidu a míru
123 Trojčlenka – média, krize a druhá míza
129 Vítězství štěstí nad rozumem
136 Zánět
141 Zelená podpásovka
146 Zub
151 Zpitomělé štěstí

Nepro(v)daná
Petra Janačíková

Ilustrace: Lucie Mudráková
Korektury: Eva Grestenbergerová
Grafika a sazba: Johana Kratochvílová, signatura.cz
Vydalo nakladatelství Pointa v Praze roku 2021
ve společnosti Albatros Media a.s.
se sídlem 5. května 22, Praha 4
Číslo publikace 38 762
První vydání, počet stran 160

ISBN tištěné verze 978-80-7650-475-2
ISBN e-knihy 978-80-7650-677-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7650-678-7 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7650-676-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz
Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

© 2021 Petra Janačíková
illustrations © Lucie Mudráková, 2021
design © Johana Kratochvílová, 2021

Knihu, která vznikla z pomatené touhy tady po sobě zanechat něco trvanlivějšího než navařenou nedělní koprovku, věnuji všem těm, kdo smýšlí podobně a navíc netrpí:

- vztahovačností,
- fobií ze syrovosti,
- zábranami,
- předsudky,
- dokonalostí,
- nestravitelností života,
- asketickým způsobem bytí,
- averzí k humoru,
- nedostatkem nadsázky,
- nepochopením k pochybením druhých,
- pochybami z investice do autorské prvotiny,
- nechutí číst či
- obavou, že napíšu další.

Poděkování patří rodině s nebetyčnou trpělivostí a nekončící podporou.

Srdečné poděkování letí i za všemi mně opravdu blízkými, kteří se nachází v abecední škále někde mezi A a Ž.

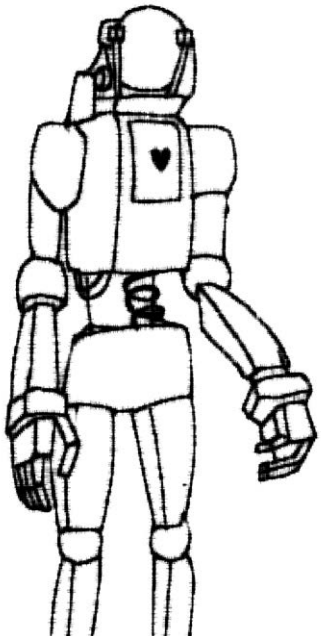
Je vás spousta, kterým záleželo na splnění přání druhého.

Je vás mnoho, kteří mi věřili.

Je vás, podporovatelů, mnohem víc, než bych si na začátku troufla doufat.

Zvláštní poděkování pak patří, s laskavým svolením zveřejnění, Jiřímu Barcalovi a Andree Julákové. Jsou potvrzením toho, že za dobré přátele mluví jejich činy.

Každý jeden z vás je důležitým článkem, bez kterého by kniha nevyšla.

Veškerá podobnost s osobami, jejichž příběhy, popis a charakterové vlastnosti jsou postavám v knize podobné, je čistě náhodná.

Ve výjimečných případech se může text zakládat na skutečné události. Díky osvobozujícímu GDPR nebude odhalen nikdo. Právě s ohledem na tento předpis jsem oprávněna vypíchnout iniciály jediné, které s knihou – tak trochu – souvisí:

Vaše P. J.

Benzín šumí po skulinách

Dvacet let kroucení volantu by na grafu ideálně odprezentovala sinusoidová křivka. Dobu, kdy mi vlastnictví vozu připomínala jen složenka ve schránce na úhradu povinného ručení, vystřídala jiná, aktivní, obávaná.

Zásadní problém měl jméno tankování.

Tragikomické situace o tom, jak roztržití řidiči odjíždějí z čerpací stanice se stále zasunutou tankovací pistolí anebo nemohou zastavit proud čerpané nafty, mi způsobily takové trauma, že jsem se rozhodla k těmto historkám osobně dále nepřispívat. Třináctou komnatu, do které jsem tuto obavu nadlouho uvěznila, bych radši i se sebou zazdila zevnitř, než se o její obsah podělila.

Blížící se potřebu čerpání jsem proto zaobalovala tak, aby dotyčný ani v nejmenším nepojal podezření, jak se věci opravdu mají.

Pokaždé jsem totiž řízeně plánovaného spolujezdce, převážně známého Frantu, nabrala v práci s tím, že ho přiblížím k domovu. Ostatně nesouhlasil by jenom blbec, tím víc, že Franta se kamkoli přibližoval jen po vlastních. Profitovali jsme oba dva.

Scénář se zápletkou, který bylo potřeba vymyslet a na Frantu aplikovat, se notoricky opakoval. Nicméně Frantova podezíravost a dedukce, že všechno může být trochu jinak, byly vypnuty. Vsadila jsem na obecné ženské fungování a na něm celou strategii postavila.

Jakmile se přiblížil čas tankování a reklamní panel benzínky byl nadohled, programově jsem zkřížila nohy s tím, že potřeba toalety nesnese odkladu, anebo už to pak bude jedno. A to zase nebylo jedno Frantovi. Pro přesvědčivou věrohodnost jsem do areálu benzínky vjížděla protivyhláškovou rychlostí. S výrazným zhoupnutím přední kapoty jsem zakápla benzínového oře na fleku a rychlostí účinku šaratice zmizela za dveřmi toalety, abych zde vykonala imaginární potřebu, zatímco Franta plnil nejen prázdnou nádrž auta, ale i mé další přání, které jsem narychlo vznesla ještě před prchnutím z vozu. Oblíbená záminka WC by se časem mohla stát průhlednou, bylo tedy zapotřebí mít v rukávu i nějaké proměnné. Výrazně mi v tom pomáhaly extrémní výkyvy teplot.

Tropická vedra jsme mírnili tvarohovým Míšou a od Vánoc do jara prolévali zkřehlá těla horkou kávou. Vypadalo to, že Franta mě nikdy neprokouknul.

Procesu tankování jsem se naprosto nelogicky vyhýbala tak dlouho, až se stal neudržitelným.

Obávala jsem se totiž toho, co se jeden červnový čtvrtek stalo skutečností.

Úzkostný pohled na dotěrně blikající hladové oko nádrže velí spustit sólo akci. Nedojela bych ani za roh. V žilách mi koluje kortizol v nejčistší podobě. Franta má padla až ve tři a já se ještě nutně potřebuji zbavit narvaného kufru harampádím.

Poprvé sama vjíždím do převážně výsostného území mužů. Cítím se tu stejně nesvá jako chlap kupující dámské potřeby. Parkuji u prvního stojanu, správnou stranou nádrže. Zpětně vyhodnocuji, že to byl vlastně jediný okamžik, který proběhl bez karambolu. Krátkým škubnutím uvolňuji z držáku stojanu igelitovou rukavici, kterou si nasazuji, zatímco v periferním úhlu registruji přijíždějící vozidlo, které parkuje těsně za mým. Gestem, kterým se rozcvičuje chirurg předtím, než nastoupí na operovaného pacienta, přistupuji, s rukama zvednutýma v předloktí, k hrdlu nádrže. Absence potřebného grifu způsobí, že strhnu závit u víka nádrže. Ani tato zatím banální nehoda mě neobere o chabé zbytky duševní rovnováhy.

Věnuji maximální koncentraci obávanému úseku tankování, kde cítím možné úskalí.

Útroby nádrže spolknou hluboko vsunutý zobák tankovací pistole. V duchu se uklidňuji radou zploditele, že postupuji správně. Tak mi to vždycky táta říkával a nemám důvod mu nevěřit. Stiskem pokynu pistoli, aby vydala žádané palivo. Uvědomuju si, že se mi stiskem pistole samovolně aktivuje reflex, jehož klinickou existenci zatím ještě nikdo nepotvrdil. Křečovitě totiž zavírám obě oči, jako bych místo benzínu očekávala vystřelení kulky z Desert Eaglu!

Vydává, vydává, vydává až moc! Pistole kopíruje vrcholnou scénu z Hrnečku, vař! Absolutně netuším, proč se mi z nádrže valí šumák, když tankuju benzín. Šuměnka, zvětšující svůj objem i zákeřnou prskavost, mi stačila během pěti vteřin znehodnotit zánovní boty, rukáv saka a velký pruh kalhot.

„Do prdele!"

„Do prdeléé!"

Došumělo a nic, pistole odmítá vydat další, jedinou kapku navíc.

Tuto scénku vyhodnocuje řidič stojící za mnou jako úsměvnou, ale zároveň zdlouhavou a s dohrou, kterou správně předurčil. Zařazuje zpátečku a důrazným sešlápnutím plynu přejíždí ke druhému tankovacímu stojanu. Dokonale pokořující odpověď řidiče je daleko potupnější než benzín, kterým mi pomalu vlhnou kalhoty.

Vztek a hanbu, které mnou lomcují, provázím vnitřním plísněním sama sebe.

„No, frajerko, tak k číslovce za zničený oblečení si teď připočti ještě pětikilo za benzín, co teď čůrkem odtéká do prvního kanálu."

Dlaní ruky se narychlo „opráším" od mokrých fleků a namířím si to ke kase.

„Pokud už nebudete dále tankovat, tak vás poprosím o dvanáct korun," dorazí mě hlas obsluhy pumpy, jejíž mimika není nepodobná scéně se šumákem.

Drží, ale neudrží, propukne ve spontánní smích. Šuměnkou ze svých úst baví i nemalý počet zákazníků, kteří byli do různé míry svědky benzínové fontány.

„Pokud je to všechno, poprosila bych vás o těch dvanáct korunek. Budete platit kartou, nebo hotově?" pronáší prodavačka se zbytky šumáku v koutcích úst. Nemohu se zbavit dojmu, že pronášená slova jsou záměrně škodolibá, a vztahovačně vztekle sypu drobné do skleněné misky.

Dodnes nechápu, proč je benzín všude, jen ne v nádrži, ani to, že náklad na vytočenou kapalinu odpovídá ceně benzínu do zapalovače. Louže pode mnou je neadekvátní číslovce, která se pravděpodobně zasekla na stojanu.

Z prodejny vybíhám rychleji než zloděj s čokoládou pod bundou.

Zahýbám první odbočkou za pumpu, vypínám motor a z kabelky po paměti lovím telefon.

„Fandóóó? Jsi tam?"

„Ahoj, Pítrs, co se děje?"

„Ahoj, tady… no, tady já! Potřebuju na pumpu!"

„Hajzlíky a nanuky nejsou v dosahu?"

„Benzín, chci benzín, nutně benzín!" Větě udělený naléhavý tón jako by vypadl z telefonního přepisu mezi kunčaftem a distributorem drog.

„???“

„Teď se neptej.“

Kratší odmlka.

„Fajn, tááák… kde se srazíme?“ rychle dokončí větu Franta. „U Shellky? Můžu tam bejt, no, dejme tomu, do pěti minut.“

„No, právě tady jsem, ale přijď pod ten velkej kaštan, co s pumpou za zídkou sousedí!“

„Hele,“ s dlouhou odmlkou, „jsi v pohodě?“

„Jó, jenom jsem mokrá a už to dost studí.“

„Tak tys to tentokrát fakt nestihla?“ Ušní bubínky mi rve Frantův neukočírovaný smích.

„Seš blbej a pojď, čekám!“

Tenkrát mi naposledy natankoval Fanda. Fandovi jsem důvěrně předala klíč od zapovězené komnaty a odevzdaně vypustila kostlivce ven.

Odteď už kupuje nanuky jenom Fanda.

A občas, když už to nemůže vydržet, mu zastavím u pumpy.

Blues náhodného setkání

Skupinky turistů celoročně obdivují přírodní krásy českosaského pomezí a taky českou kuchyni, která si s naší přírodou nezadá. To je ale asi tak vše, co může Brána Čech, jak také bylo našemu městu v minulosti přezdíváno, nabídnout. Mimochodem, dnes je namísto upoutávky „Vítá vás Děčín – Brána severních Čech" reklama na zdejší obchodní, návštěvností skomírající, centrum. Vlastně to tak nějak pasuje i na celé město. U nás chcípnul pes.

Za cárem kvalitního kousku oblečení, nábytkem s absencí dřevotřísky, jídlem, které nejen sytí, ale i znovuobjevuje nevalnými restauracemi degradované chuťové buňky, a vlastně čímkoli je nutné přiblížit se tam, kde náš hlad uspokojí. Od vysněného ráje mě dělí snesitelných dvacet pět kilometrů nepodmíněných žádným kompromisem. Od vzdálenějších výprav mě odrazuje žalostný stav peněženky a lenost se kamkoli nad tuto vzdálenost trmácet.

Několikrát do roka mi vnitřní hlas zavelí, že nastal okamžik výjezdu na lov bez hranic. Je již tak předpokládaný a očekávaný, že vedle něj blednou se svou recidivou i Vánoce. Důvodem většinou bývá frustrace z prázdného šatníku – anebo ještě hůře z přetékajícího, ve kterém ale nenajdu jediný nositelný kousek. Filmová produkce se pro svou pohádku o oblečené-neoblečené princezně, plnící princova bizarní přání, nutně musela inspirovat mým šatníkem. Je čas na výpravu.

Na tyto lovecké expedice se vypravuji nejraději sama a vlakem. Ve vlaku však bývám sólo zřídkakdy, ale deset minut cesty si krátím pozorováním ostatních cestujících. Občas bývám považována za úchylného šmíráka, pokud se naše pohledy náhodně potkají. Ale – odtrhněte oči od byznysmena, jeho napulírovaných bot, naškrobené košile i konverzace, když volnou rukou, kterou zrovna nepřidržuje telefon, loví jednoho holuba za druhým. Pampalini v kvádru. Způsob, jak se jich následně zbavoval, nepřebila ani má zvědavost. Asi budu jen nějaký poloviční šmírák. Nerudovskou otázku „Kam s ním?" jsem si mohla v klidu uzavřít i bez ověřeného konce – beztak budou dělat společnost nalepeným žvýkačkám na spodní straně sedadla.

Zvuk skřípění brzd mě vyprovodil z perónu až před nádražní budovu. Na přechodu pro chodce si sumíruju, kde započnu své nákupní řádění. Poučena praxí neztrácím čas mylnými pokusy, které mě dovádí do slepých uliček. Léty prověřený vítězný tým obchůdků neměním. Hodinky mi vymezují milosrdných pět hodin, které se právě začínají nekompromisně odpočítávat. Kolečko obchodů, kterým hodlám unavit své nohy, mění jen posloupnost a směr. Pozornost věnovanou zboží mám překvapivě od prvního po poslední krám konstantní. Nesmím se ale zastavit. Tak většinou končí všechny mé anabáze, úspěšné i ty méně. Unavené tělo silou vůle dostrkám do své oblíbené restaurace, osvěžovny s výbornou domácí kuchyní i vlastním pivovárkem.

Můj nápad zavítat na nějaké to občerstvení nebyl ojedinělý. Obsazené stoly tvrdošíjně okupovali strávníci, kteří rozhodně nevypadali, že by se měli k odchodu. Přesně je rozlišuji na ty, kteří teprve na autorefresh čekají, a ty druhé, kteří se již do formy dostali a konstantně si ji stůj co stůj udržují další konzumací. Aby ne, pivo mají totiž výborné! Tímto koloběhem hospodských zákonitostí si někteří prošli několikrát a rádi.

„Chci jen jeden jediný volný flek, nic víc!" úpěnlivě vysílám své přání k nebesům. Zřejmě se zarazilo o strop knajpy. Celou plochu restaurace jsem odkrokovala čtyřikrát. Cítím, jak se mi navěšené igelitky se zakoupeným artiklem zařezávají do článků prstů. Za chvíli pravděpodobně dokonám jejich amputaci. Anděl strážný se asi právě vrátil z nebeské obchůzky a zželelo se mu chudáka s fialovými prsty – u jednoho stolu se sbíral k odchodu postarší pán. Přihrnula jsem se jak velká voda a práskla unaveným tělem i taškami na židli. Ještě byla teplá. Pod stolem žmoulám odkrvené prsty. Únava, vyčerpání, vlčí hlad a paradoxně i slastný pocit z dobrých nákupů se podepsaly na mé kondici. Priorita projektu „Spláchnout a zajíst" byla nastavena na nejvyšší stupeň, ideálně v uvedeném pořadí.

„Máte už vybráno?“

Druh nápoje jsem jaksi zapomněla pořešit. Obvykle se odměňuji černo-žluto-červenými éčkovými limonádami, dnes jdu naturální cestou.

„Brusinkový pivo, prosím, a do trojky,“ objednávám vyprahlými, přiškrcenými hlasivkami.

Podívám se na dno ještě dříve, než si objednám polévku a hlavní chod. Přemítám, jestli by se i touto formou brusinek dal úspěšně léčit můj chronický zánět močových cest. Chuťově totiž výrazně převyšuje koncentrované brusinky ve formě nepolykatelných tablet.

Až nyní, po dobré čtvrthodince, podrobněji načtu svého protějšího spolustolovníka. Vrstevník, tipuji, celkem ucházející vizáže. Smělejší protisedící navazuje kontakt. Zpočátku rozpačitá konverzace přeskakuje tradiční počasí a politickou scénu.

„Brusinkový jsem ještě nekoštoval – ujde?“

„Nejsem pivař, ale určitě zachraňuje před smrtí žízní,“ vyvlékla jsem se z očekávaného odborného hodnocení. Zároveň to degradovalo moje povědomí o národním moku do záporných hodnot. Vida, tak brusinky mají kromě zdravotních účinků ještě rozměr společenský, seznamovací. Zařazuji je do konverzačních témat hned za dva favority před nimi.

„Tááák, tady je jedna polívčička,“ servíruje rozmáchlým gestem vařící obsah talíře žoviální číšník.

Díky teplotě pokrmu jsem nucena předstírat jinou činnost a pravidelnými víry lžíce uvádím polévku do pohybu. Nestydne, mrcha! Situaci bedlivě sleduje navazovač kontaktu.

„Sem chodíte pravidelně?“

Odpovědí „ano“, nebo „ne“ můžu zazdít celou konverzaci a naznačit, že jsou mi jeho dotazy protivné. Chci se najíst, napít a jít.

„Ani ne, občas,“ přemáhám se a do věty velkoryse vkládám dvě slova navíc. Nudle v polévce popoháním rychleji, pár kapek dokonce opustilo rantl talíře. Dalších pět minut předstírám nepřiměřeně zaujatou konzumaci. Prodleva mezi polévkou a hlavním jídlem je značná. Poskytuje dostatek prostoru, aby se konverzační etuda z ryze povinné vyvinula v docela příjemnou. Vtipná konverzace se zasadila o vdechnutí několika suchých zrnek rizota mimo standardní trasu zažívací trubice. Nakolik se na této proměně mé přístupnosti podepsal alkohol, zůstává otázkou. V momentě, kdy vykání ustoupilo čerstvě přijatému tykání, zjišťuji, že spontánně naordinovaná brusinková kúra má své třetí repete.

„Petra," natahuju přes bariéru hospodského stolu ruku.

Oční bulvy neznámého opouštějí důlek.

„Petr! No to je neuvěřitelný! Petr a Petra, to je nějaký znamení!"

Z fleku střízlivím. Kdyby tohle pronesla kamarádka, nevzrušeně konverzuji dál. Ale chlap?! Bude divnej! Receptory detekce nebezpečí už dále neoblbuji čímkoli alkoholickým a vracím se k barevným splaškům.

„Nejsem odtud, jsem z Liťáku," spustil sám od sebe.

„Tak to musí sousedit přímo s Marsem," neslyšně opravuji informaci. Předběhne mou otázku a sám pokračuje.

„Každej rok sleduju, kdy v obchoďáku vyhlásí charitativní sbírku vobnošenýho voblečení. Manželka mi napakuje batoh a do Ústí dojdu po svých. Tady to vyklopím, dostanu šek na drobnou konzumaci tady a…"

„A jdu pěšky zpátky," dokončím předvídatelnost děje.

„Ne, to už jedu," nedůvtipně dosadí do nadhozené konverzační smeče Petr.

Pohled na jeho konzumační lístek prozrazuje, že poukázku za dobročinnost proměnil několikanásobně.

Debata začala upadat do hry na natřásavého samce a situaci brzdící zadanou ženu. Z pár nevinných třetinek a oběda se nakonec vyklubalo regulérní pozvání na rande. Stále odsouvané odjezdy vlaků zabrzdila moje nechuť v této původně tréninkové hře sebevědomí pokračovat.

„Jede mi už poslední vlak," zatímco mávám na číšníka.

Zvedá se i můj obdivovatel. Každý hradíme svou útratu. Petr přidává k jediné získané poukázce ještě další čtyři stovky. Charita se vyplatí.

Natahuji krok, abych měla jistotu, že neuvidím jen koncovky vlaku. Chci se už co nejrychleji dotěrného amanta zbavit. Nádražní vestibul je kulisou jako vystřiženou z brakové brazilské telenovely. Potemnělým podchodem zní klavírní interpretace z filmového dojáku Titanic. Nějaký mladý muž se mazlí s klávesami klavíru, který najdete na každém větším nádraží. Má předtucha došla naplnění. Živelná, velká voda na Petrův mlýn.

„No to je atmosféra, to nemůže být náhoda, to je znamení!" stupňuje a vrší své neskrývané nadšení. Pozadí, na kterém si chce asi vystavět gradaci svého záměru. Originalita pronášené věty upadá s počtem, kolikrát ji dnes recykloval. Větu doprovází výrazem rozplývajícího se hermelínu na pánvičce. Měkkejše nesnáším!

Bez komentáře zrychlím krok a modlím se, aby vlak stojící na peróně odjel v okamžiku, kdy do něj naskočím. Vlak sice na páté koleji stojí, ale odjezd se vleče jako dny do výplaty. Z nástupního ostrůvku mě sleduje pronásledovatel